Hug Bonapart

Autor:
Data de publicació: 24-07-2020

va ser un jurista que va ser nomenat pel rei Martí l'Humà l'any 1409 regent de Còrsega. Era membre de la familia Bonapart, documentada a Mallorca des de mitjans dels segle XIV. Segons alguns genealogistes d'aquest Hug Bonapart descendeix Carlo Maria Buonaparte, pare de Napoleó Bonaparte. D'altres, afirmen que seria descendent d'un Francesco Buonaparte, d'origen florentí que, des de Gènova passa a Còrsega a principis de l segle XVI.

Salta a la navegacióSalta a la cerca

Hug Bonapart

Biografia

Naixement
segle xiv

Mort
segle xv

Regent

Activitat

Ocupació
Regent

Activitat
(Floruit: 1409)

Hug Bonapart, segles XIV-XV, va ser un jurista que va ser nomenat pel rei Martí l'Humà l'any 1409 regent de Còrsega. Era membre de la familia Bonapart, documentada a Mallorca des de mitjans dels segle XIV. Segons alguns genealogistes d'aquest Hug Bonapart descendeix Carlo Maria Buonaparte, pare de Napoleó Bonaparte. D'altres, afirmen que seria descendent d'un Francesco Buonaparte, d'origen florentí que, des de Gènova passa a Còrsega a principis de l segle XVI.

L'illa de Còrsega va mantenir una llarga i intensa relació amb la monarquia catalana des de finals del segle XIII quan, mitjançant la butlla Super reges et regna el 4 d'abril de 1297, el papa Bonifaci VIII va infeudar els regnes de Sardenya i Còrsega al rei Jaume II, fins a principis del segle XV quan, el rei Ferran II, encara ostentava, entre els seus títols, el de rei de Córcega, tot i que, des de 1448, el papa Nicolau V va declarar extingits els drets d'Alfons IV i els va cedir al genovès Ludovico de Campofregoso.

A diferència de Sardenya, la sobirania catalana sobre Còrsega va ser en molts moments més nominal que efectiva. Gènova que va dominar les importants ciutats de Bonifacio al sud i Calvi al nord , va disputar el domini català de l'illa, domini que va tenir, però, el suport del partit filocatalà format per importants famíles corses com els Della Rocca i els Ístria.

Martí l'Humà va ser el primer rei català que va trepitjar l'illa. De retorn de Sícilia, l'any 1397, va aturar-se un mes a Sardenya i, posteriorment, va passar a Córsega (insula nostra Corsice) on, com a mínim, va estar-s'hi un altre mes. Poc després, l'any 1404, la major part de l'illa estaria sota l'obediència del rei Martí, gràcies a la fidelitat dels Ístria. Alfons IV va prendre Calvi als genovesos i va protagonitzar diverses temptatives per conquerir Bonifacio (setge de 1420-1421 i 1424), sense èxit. L'any 1451, Alfons, nomenava virrey, Jaume de Besora, el 1452, Antoni Olzina i, el 1454, Berenguer d'Erill.

L'any 1409, Martí I nomena regent de l'illa de Còrsega, el jurista Hug Bonapart, membre de la familia Bonapart, documentada a Mallorca des de mitjans dels segle XIV. Alguns genealogistes afirmen que d'aquest Hug Bonapart descendeix Carlo Maria Buonaparte, pare de Napoleó Bonaparte. Basen la seva afirmació, sobretot, en el fet que, abans d'Hug, no es troba documentat el cognom Bonapart a l'illa de Còrsega. D'altres, afirmen que seria descendent d'un Francesco Buonaparte, d'origen florentí que, des de Gènova passa a Còrsega a principis de l segle XVI.

Armand Sanmamed

el comte-rei Martí I (el darrer sobirà de la dinastia Berenguer) nomenava el català Hug Bonapart com a nou regent de la corona catalanoaragonesa a Còrsega. Bonapart seria el darrer regent nomenat des de Barcelona. Durant la seva regència s'intensificaria el conflicte que enfrontava les oligarquies procatalanes i progenoveses de l'illa, fins a desembocar en una guerra civil (1414-1434)

Amb l'entronització dels Trastàmara (1412) el domini català i el càrrec de Bonapart van passar a ser més nominals que efectius. El 1414, en plena ofensiva progenovesa, l'anterior regent català Vicentello d'Istria va rellevar Bonapart, però no va obtenir la confirmació de Ferran I (el primer sobirà de la dinastia Trastàmara a la corona catalanoaragonesa), que es va desentendre totalment de la crisi de Còrsega.

Alguns historiadors esgrimeixen que la raó per la qual Ferran I es va desentendre de Còrsega seria que, durant el Compromís de Casp (1412) que el va conduir al tron de Barcelona, el partit procatalà s'hauria manifestat partidari de Jaume d'Urgell, el gran rival del Trastàmara. I s'hi afegia el fet que els Della Roca (líders del partit procatalà) eren una branca menor de l'extinta nissaga reial dels Berenguer-Aragó.

La investigació moderna prova que a la conclusió del conflicte (que es va saldar amb la derrota del partit procatalà, 1434), els Istria i els Della Roca (de l'estament nobiliari) es van exiliar a Barcelona, i els Bonapart (de l'estament mercantil) ho van fer a la República de Florència (rival de la República de Gènova) i van retornar a l'illa passades una o dues generacions.

Aquesta seria la raó per la qual, a partir del segle XVI, apareixen documentats amb el patrònim Buonaparte que evoluciona cap a Bonaparte. Tres segles més tard (1768), naixeria a Ajaccio (la capital de l'illa) un descendent d'Hug Bonapart, anomenat Nabulione. I l'any següent (1769), una revolució nacional corsa expulsaria els genovesos i lliuraria el domini de l'illa a la monarquia francesa.

Nabulione Buonaparte es convertiria en emperador dels francesos amb el nom de Napoleó I (1804-1814 i 1815). No es té constància que conegués l'origen de la seva nissaga; però, reveladorament, durant el seu primer mandat va incorporar Catalunya al Primer Imperi Francès, i va convertir Barcelona en la gran capital del Midi, la "París de la Mediterrània".

Referències